Колись таки житимуть люди щасливо,
Забудуть про сльози й плачі.
І дуже можливо,
Що діти, малі читачі,
У книжці старій випадково
Натраплять забуте слово
Й спитають учительку хором:
— Синьйоро!
А що воно за
с л ь о з а?
І як ото —
п л а к а т и? —
Учителька сивим волоссям трусне,
Всміхнеться до учнів крізь скельця пенсне
Й почне
Пояснять і тлумачить,
Що воно значить.

Уважно прослухають вчительку діти,
Хоч, мабуть, не зможуть того зрозуміти,
І дома, до жартів охочі,
Натруть цибулею очі,
Та замість плачу у них
Вийде крізь сльози сміх.
І ось поведуть цікавих дітей,
Як водять в звіринець чи в ліс,
Колись на екскурсію в древній музей,
Похмурий музей
Сліз.

Похмурий музей, та байдуже —
Печаляться діти не дуже.

На щастя, той біль, що нас мучив колись,
Не так, як теперішній, чути,
І сльози гіркі, що в минулім лились,
Сьогодні ми можем забути.

Учителька скаже: — Хлоп'ята, дівчата,
Ми зараз оглянемо всі експонати.

Он сльози, що мати над сином лила,
Як мерз він у люті морози.
Он — сльози жінок, що не мали житла,
А ось — безробітного сльози.
Ці сльози зронив чорношкірий хлопчак —
За те, що він негр,— його били,
Хоч сльози, здається, на вигляд і смак
Однакові в чорних і в білих... —
Тут учні спитають учительку враз:
— Синьйоро! Він плакав від болю?
— Ні, діти, він хлинув один тільки раз
І тут же поклявся: "Доволі!"
Так діти щасливі
Майбутніх людей
Узнають про сльози
Колишніх дітей,
Про тих, що і мерзли,
Й голодували,
Про тих, що страждали,
Що гірко ридали.
І скаже учителька:
— Сльози текли,
І моря солоного грізні вали
Змели із землі перешкоду
До щастя людського роду.